

CUPRINS

TINEREȚE: 0-6 ani / 15

1. Începutul / 17
2. Căsuța din câmpul cu maci / 20
3. Proprietate a familiei Alacrán / 30
4. María / 39
5. Închisoarea / 49

VÎRSTA MIJLOCIE: 7-11 ani / 63

6. Patronul / 65
7. Profesoara / 77
8. Eejitul din Cîmpul Ars de Soare / 86
9. Pasajul secret / 95
10. Pisica aceea cu șapte vieți / 102
11. Împărțirea cadourilor / 112
12. Creatura de pe pat / 122
13. Iazul cu lotuși / 132
14. Povestea Celiei / 145

BĂTRÎNEȚE: 12-14 ani / 153

15. O pasăre flămîndă / 155
16. Fratele-lup / 165
17. Tabăra eejitilor / 174
18. Tezaurul dragonului / 185
19. Maturitatea / 193
20. Esperanza / 200
21. Nunta însîngerată / 208
22. Trădarea / 219

14 ANI / 231

- 23. Moartea / 233
- 24. Un ultim adio / 243
- 25. Patrula Fermei / 251

VIAȚA NOUĂ / 261

- 26. Băieții rătăciți / 263
- 27. Un cal cu cinci picioare / 272
- 28. Fabrica de plancton / 280
- 29. Limpezirea unei minți încetoșate / 291
- 30. Când balenele și-au pierdut picioarele / 298
- 31. Ton-Ton / 308
- 32. Descoperit / 318
- 33. Valea Oaselor / 324
- 34. Crescătorii de crevete / 334
- 35. Ziua Morților / 344
- 36. Castelul de pe colină / 352
- 37. Întoarcerea acasă / 362
- 38. Casa Eternității / 372

PERSONAJE

FAMILIA ALACRÁN

Matt: Matteo Alacrán, clona

Patronul: autenticul Matteo Alacrán, un puternic șef al drogurilor

Felipe: fiul Patronului; mort de mult

Batrinul: nepotul Patronului și tatăl domnului Alacrán, un bărbat foarte în vârstă

Domnul Alacrán: strănepotul Patronului, soțul Feliciei, tatăl lui Benito și al lui Steven

Felicía: soția domnului Alacrán, mama lui Benito, a lui Steven și a lui Tom

Benito: fiul cel mare al domnului Alacrán și al Feliciei

Steven: fiul mijlociu al domnului Alacrán și al Feliciei

Tom: fiu al Feliciei și al domnului MacGregor

Fani: soția lui Benito

MUSAFIRI ȘI ASOCIAȚII AI FAMILIEI ALACRÁN

Senatorul Mendoza: un politician important în Statele Unite, tatăl Emiliei și al Mariei, supranumit și Dada

Emilia: fiica mare a senatorului Mendoza

María: fiica mică a senatorului Mendoza

Esperanza: mama Emiliei și a Mariei, dispărută când María avea cinci ani

Domnul MacGregor: un baron al drogurilor

SCLAVI ȘI SERVITORI

Celia: bucătăreasa-șefa și doica lui Matt

Tam Lin: garda de corp, atît pentru Patron, cit și pentru Matt

Daft Donald: bodyguard al Patronului

Rosa: servitoare, paznica lui Matt

Willum: doctorul principal al familiei Alacrán, amantul Rosei

Domnul Ortega: profesorul de muzică al lui Matt

Profesoara: un eejit

Hugh, Ralph și Wee Wullie: membri ai Patrului Fermei

PERSOANE DIN AZTLÁN

Raúl: gardian

Carlos: gardian

Jorge: gardian

Chacho: un băiat rătăcit

Fidelito: un băiat rătăcit, în vîrstă de opt ani

Ton-Ton: un băiat rătăcit, șoferul de la crescătoria de crevette

Flaco: cel mai mare (ca vîrstă) dintre băieții rătăciți

Luna: băiat rătăcit care se ocupă de infirmerie

Guapo: bătrîn care sărbătorește Ziua Morților

Consuela: bătrînă care sărbătorește Ziua Morților

Maica Inéz: soră medicală la Mănăstirea Sfînta Clara

ALTE PERSONAJE

Ghemotoc: cîinele Mariei

Biciul-Negru: vechi erou de televiziune, El Látigo Negro, în spaniolă

Sir-A-Doua-Umbra: vechi erou de televiziune, Don Segundo Sombra, în spaniolă

Preotul-Zburător: vechi erou de televiziune, El Sacerdote Volante, în spaniolă

Eejiti: oameni cu microcipuri în creier, așa-ziși *zombie*

Bocitoarea: personaj mitologic, femeia care-și caută în noapte copiii pierduți, La Llorona, în spaniolă

Chupacabras: vampirul caprelor; creatură mitologică, ea le suge singele caprelor, găinilor și, uneori, oamenilor

1

Începutul

La început erau 36 în total, 36 de picături de viață atât de mici, încît Eduardo nu le putea vedea decît la microscop. Preocupat, acesta le studia în camera întunecată.

De-a lungul pereților calzi și umezi se încolăceau niște tuburi șerpuite prin care bolborosea apa. Incubatoarele erau ventilate în permanență. O lumină roșie, monotonă scâldea fețele laboranților, în timp ce aceștia se ocupau de șirul de lamele care le era dat în grijă. Fiecare dintre ele conținea un strop de viață.

Eduardo examinează mostrele una cîte una la microscop. Celulele erau perfecte sau, cel puțin, așa păreau. Toate fuseseră alimentate cu cele necesare dezvoltării. Cîtă învățătură și știință stătea ascunsă în acea lume minuscule! Pînă și Eduardo, care cunoștea prea bine procesul, era uimit peste măsură. Celula știa deja ce culoare urma să-i fie părul, ce înălțime va avea și chiar dacă îi va plăcea spanacul, nu broccoli. Ba mai mult, știa dacă avea să fie o persoană pasionată de muzică sau de cuvinte încrucișate. Toate astea erau codificate în acel strop.

În sfîrșit, contururile rotunjite tremurară și niște linii apărură, despărțind celula în două. Eduardo oftă. Totul părea în ordine. Urmări cum se dezvoltă eșantioanele, după care, grijuliu, le introduse în incubator.

Dar ceva totuși nu era în regulă. Era o problemă, fie cu mîncarea, fie cu căldura sau lumina, și bărbatul nu știa exact ce anume se întîmplă. Destul de repede mai mult de jumătate dintre ele muriră. Acum mai rămăseseră doar 15 și Eduardo simți un gol în stomac. Dacă experimentul nu-i va reuși, va fi

trimis la Ferme și atunci ce se va întâmpla cu Anna, cu propriii copii și cu tatăl lui, care este așa de bătrîn?

– Este bine, spuse Lisa atît de aproape de el încît îl făcu să tresară.

Lisa era unul dintre laboranții principali. Lucra de atîția ani în întineric, încît fața ei ajunsese albă ca varul și vinișoare albastrii i se zăreau pe sub piele.

– Cum să fie bine? întrebă Eduardo.

– Celulele au fost congelate cu mai bine de o sută de ani în urmă. Nu au cum să fie la fel de sănătoase ca probele prelevate ieri.

– De atîta vreme? se minună bărbatul.

– Dar o parte dintre ele ar trebui să crească, adăugă Lisa rîspicat.

Atunci Eduardo începu din nou să se îngrijoreze. Timp de o lună totul decurse normal. Și veni și ziua cînd implantă micii embrioni în vacile „purtătoare“. Acestea stăteau toate aliniate, așteptînd răbdătoare. Erau hrănite prin perfuzii, iar corpurile le erau antrenate încontinuu de niște brațe metalice uriașe care le mișcau membrele ca și cînd animalele ar fi mers pe o cîmpie nesfîrșită. Din cînd în cînd, o vită încerca să-și miște maxilarele, vrînd parcă să rumege.

„Oare visau pădăii?“, se întreba Eduardo. „Oare simțeau adierea fantomatică a vîntului bătîndu-le iarba înaltă? Le era oare creierul invadat de o senzație de fericire datorită implanturilor pe care le aveau în craniile? Să fi fost ele conștiente de existența copiilor care li se dezvoltau în utere?“

Poate că vitele nu suportau ceea ce li se făcuse, pentru că un lucru era cert: respingeau embrionii. Treptat, fiecare făt, care în acest stadiu nu era mai mare decît un peștișor de baltă, muri.

În cele din urmă, rămase doar unul.

Eduardo nu reușea să se odihnească noaptea. Țipa prin somn, iar Anna îl întreba ce are. Dar nu putea să-i răspundă. Nu putea să-i spună că, dacă acest ultim embrion murea, el ar

rămîne fără slujbă și ar fi trimis la Ferme, iar ea, copiii lor și tatăl lui ar fi deportați, condamnați să bată drumurile prăfuite și arse de soare.

Însă embrionul se dezvoltă și capătă clar înfașurarea unei fapturi cu miini și picioare și o față dulce, visătoare. Eduardo îl studia prin scanere.

– Viața mea este în mîinile tale, îi spuse el fatului.

Ca și cum l-ar fi auzit, acesta își mișcă trupușorul în uter, răsucindu-se spre bărbat. Și Eduardo simți că-l cuprinde un inexplicabil fior de afecțiune.

Cînd veni sorocul, Eduardo îl primi în brațe pe nou-născut, de parcă ar fi fost propriul copil. Ochii i se încețoșară cînd îl așeză în pătut și întinse mîna după seringă care i-ar fi redus pruncului capacitatea intelectuală.

– Nu-l injecta pe acesta! zise Lisa, apucîndu-l iute de braț. Este un Matteo Alacrán. Întotdeauna sînt lăsați intacti.

„Oare ți-am făcut un bine?“ gîndi Eduardo, urmărind bebelușul care întorcea capul spre asistentele ce forfoteau în jur în uniformele lor albe, apretate. „Oare mai tîrziu îmi vei mulțumi?“